

Sygn. akt V CSK 358/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa G. S.A. w W.
przeciwko H. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 10 stycznia 2019 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację pozwanej H. W. od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 17 kwietnia 2018 r. zasądającego na rzecz powoda G. S.A. w W. kwotę 63.724,83 zł tytułem należności wynikających z umowy kredytu.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez pozwaną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które wymaga wyjaśnienia: „czy z uwagi na to, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało przez bank skierowane na nieaktualny adres zamieszkania pozwanej, to uznać należy, że nie doszło do

adresata, a zatem nie wywołało oczekiwanych przez bank materialnoprawnych skutków?”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącej, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Zaprezentowane przez skarżącą zagadnienie nie ma charakteru abstrakcyjnego, syntetycznego i uniwersalnego, lecz jest osadzone w okolicznościach konkretnej sprawy i jest pytaniem w tej właśnie sprawie,

sprowadzającym się do zanegowania skutecznego doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy kredytu zawartej z powodem. Ponadto powyższe kwestie w okolicznościach sprawy pozostają pochodną oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zatem usuwają się spod kontroli sądu kasacyjnego (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżąca nie respektuje zasady związania Sądu Najwyższego podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia odwołując się w podstawach skargi wprost do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Niezależnie od powyższego zagadnienie skuteczności złożenia oświadczenia woli innej osobie zgodnie z teorią doręczenia zostało jednoznacznie wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Strony mogą uzgodnić między sobą sposób porozumiewania się i przekazywania oświadczeń (§ 12 ust. 1 i 2 umowy kredytu z dnia 24 lipca 2014 r.), a możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia nie może być identyfikowana z faktycznym zapoznaniem się z tą treścią (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 1995 r., I PRN 2/95, OSN 1995, nr 18, poz. 229 i z dnia 9 grudnia 1999 r., I PKN 430/99, OSN 2001, nr 9, poz. 309).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z 99 i art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018, poz. 265).